

KU 67/M

MINISTER
PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ

Warszawa, dnia 26 stycznia 2010 r.

Jolanta Fedak

DDP-I-4321-7-MW/11
L.dz. 40/11

Pan
Piotr Zientarski
Przewodniczący
Komisji Ustawodawczej
Senatu Rzeczypospolitej Polskiej

W związku z przesłaną przy piśmie z dnia 30 grudnia 2010 r., znak: BPS/KU-034/994/2/10, inicjatywą ustawodawczą dotyczącą projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks pracy, proponuję rozważenie innego sposobu realizacji wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 lipca 2010 r. (sygn. akt P 4/10) niż zaproponowany w projekcie ustawy zawartej w druku nr 994.

W mojej ocenie inicjatywa legislacyjna realizująca przedmiotowy wyrok mogłaby zawierać propozycje zmian w przepisach art. 32 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 854, z późn. zm.), nie zaś w przepisach art. 50 § 5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.). Przyjęcie takiej koncepcji wydaje się możliwe, w świetle poglądu wyrażonego przez Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu do przedmiotowego wyroku, zwłaszcza w jego pkt 6.1. Przedmiotowy wyrok Trybunału Konstytucyjnego dotyczy art. 50 § 3 Kodeksu pracy, który uznano za niekonstytucyjny w zakresie, w jakim pomija prawo pracownika znajdującego się pod ochroną przewidzianą w art. 32 ust. 1 pkt 1 i 8 ustawy o związkach zawodowych – do żądania przywrócenia do pracy na poprzednich warunkach w przypadku wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas określony z naruszeniem przepisów o tej ochronie. Nie jest natomiast kwestionowana norma art. 50 § 5 Kodeksu pracy i zgodnie z uzasadnieniem do wyroku, nie chodzi „o rozszerzenie wyjątku” przewidzianego w tym przepisie. Zatem można przyjąć, że wyjątki od zasady wynikającej z art. 50 § 3 Kodeksu pracy wobec pracowników, których szczególna ochrona stosunku pracy jest regulowana przepisami Kodeksu pracy – powinny być zamieszczone w przepisach tego Kodeksu,

natomiast wobec pracowników, których szczególna ochrona stosunku pracy jest regulowana odrębnymi ustawami – w takich ustawach.

W związku z powyższym proponuję rozważenie wprowadzenia zmiany do przepisów art. 32 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych, polegającej na dodaniu nowego ust. 9¹ w brzmieniu:

„9¹. Jeżeli wypowiedzenie stosunku pracy zawartego na czas określony lub na czas wykonania określonej pracy nastąpiło z naruszeniem przepisów ust. 1-9, przepisy art. 45 Kodeksu pracy stosuje się odpowiednio.”.

Wprawdzie wyrok Trybunału Konstytucyjnego odnosi się do pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę na czas określony, jednak należy zauważyć, że w art. 50 § 3 Kodeksu pracy wymienia się także drugą podstawę terminowego zatrudnienia, tj. umowę o pracę zawartą na czas wykonania określonej pracy. Ze względu na pełną realizację celu przedmiotowego wyroku wydaje się uzasadnione, aby projektowana norma prawna obejmowała także i taką podstawę świadczenia pracy.

Ponadto proponuję skorygowanie tekstu uzasadnienia do projektowanej ustawy (str. 5 ostatni akapit). Nie uwzględniono w nim zmiany stanu prawnego wynikającej z przepisów ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy – Kodeks pracy (Dz. U. Nr 219, poz. 1704). Od dnia 6 stycznia 2010 r. przepisy art. 50 § 5 Kodeksu pracy stosuje się bowiem odpowiednio także do pracowników korzystających z dodatkowego urlopu macierzyńskiego, urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego, dodatkowego urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego oraz urlopu ojcowskiego.

Przekazując powyższe uprzejmie informuję, że dokonując oceny skutków finansowych wejścia w życie projektowanej zmiany, należałoby w mojej ocenie:

- wskazać na liczbę pracowników- działaczy związkowych, objętych ochroną stosunku pracy przewidzianą w art. 32 ustawy o związkach zawodowych, którzy skorzystają z prawa wystąpienia do sądu pracy z powództwem o przywrócenie do pracy, w razie wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas określony lub na czas wykonania określonej pracy z naruszeniem przepisów o wypowiedzaniu takich umów,
- uwzględnić wystąpienie w konkretnym przypadku przesłanek uzasadniających nieuwzględnienie przez sąd pracy żądania pracownika przywrócenia do pracy (art. 45 § 3 Kodeksu pracy).

Jednakże z uwagi na brak informacji o liczbie pracowników zatrudnionych na czas określony będących działaczami związkowymi korzystającymi z ochrony stosunku pracy na podstawie przepisów ustawy o związkach zawodowych, Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej nie może dokonać oceny skutków finansowych wejścia w życie projektowanej zmiany.

MINISTER

Jolanta Fedak